

ANNONCES.

ETUDE DU NOTAIRE
Van Ormelingen, à Tongres.

VENTE DE MEUBLES.

Mercrèdi 22 septembre 1838, à 9 heures précises du matin, le notaire VAN ORMELINGEN vendra publiquement à la mortuaire de M^r le curé Moos à Pirange, tous les meubles délaissés par le défunt et consistant principalement en :

Garde robes, commodes, tables, chaises, horloge, étain, cuivre, miroirs, tableaux, bois de lit, literies, linge, cuisinière, poêles, paille, bois, tonnes, cuves, 2 oléandres, 1 citronnier, et 2 orangers.

Une bibliothèque contenant différents livres de théologie, et autres.

VENTE D'ARBRES.

Le notaire VAN ORMELINGEN de Tongres vendra publiquement, à la requête de M^r veuve de SAREN néo RUBENS, rentière à Tongres, mardi 12 octobre 1838, à 10 heures précises du matin, au pied des arbres :

200 peupliers du Canada d'une grosseur et d'une élévation extraordinaires, croissant dans les prés appelés Zuerbeemde à Tongres, sur les parcelles n°s 19, 20 et 21.

A long crédit sous caution.

COLLÈGE COMMUNAL ET ÉCOLE MOYENNE DE TONGRES.

La rentrée des classes aura lieu le lundi, 4 octobre. Les examens d'admission et de passage d'une classe à une autre commenceront le même jour à 8 heures du matin.

L'enseignement comprend les humanités et les études professionnelles. Un pensionnat est annexé aux deux établissements. Le prix de la pension est de 400 frs, par an. La rétribution scolaire varie de 45 à 55 frs par an, selon les classes.

Pour plus amples renseignements, s'adresser à M. ANGENOT, directeur.

PENSIONNAT ET EXTERNAI

DIRIGÉS PAR LES
Sœurs de la charité de Notre-Dame Mère de miséricorde,

A FALL-MHEER.

Le prix de la pension annuelle est de 500 francs. La rentrée des classes est fixée au 2 octobre.

BOURSES D'ÉTUDE.

Les collateurs de la fondation de bourses d'étude JEAN LEENERS à Tongres, informent les intéressés qu'une bourse d'étude deviendra vacante au premier octobre prochain, et que les plus proches parents du fondateur sont appelés à en jouir.

Les ayants-droit sont donc invités à faire parvenir leurs demandes appuyées des pièces constatant leurs droits à l'obtention de cette bourse, à M. COART-DEPAÏVE, receveur de cette fondation à Tongres, dûment affranchies, avant le 10 octobre prochain.

A VENDRE DE GRÉ A GRÉ,

L'HOTEL DU PAON

à Tongres, très-vaste et bien achalandé. — S'adresser à Mr NEVEN, notaire à Tongres.

A louer de suite,

Une belle et spacieuse MAISON, située sur le Vrythof, vis-à-vis du palais de justice, à Tongres. S'adresser à M^r l'avocat FAÏNE, à Tongres.

DE PHENIX,

Belgische maatschappij van verzekering, met vaste premien

TEGEN BRAND.

Hoofd-agent te Tongres, M. COLLÉ, groote markt, n° 20.

naer den grooten weg, alwaar de rytuigen hem een oogeblik nadien achterna gereden zijn. De persoonaede, welke wy alle genomen hebben voor iemand van zyn gevolg, was de Koning zelven. . . .

— Dit Atrakkan is een koerier aengekomen met eene rampzalige tyding: Een poermagazyn is in de lucht gesprongen; het bevatte 6000 ponds, hetzelve 96,000 kilos zou uitmaken, hoeveelheid die wel wat zou kunnen overdreven zyn. Wat er ook van zy, de helft der stad is ingestort onder den daver dier schromelyke ontloffing, en een deel der andere helft is de roof der vlammen geworden. Men durft het getal niet opgeven der ongelukkigen die de dood hebben moeten vinden in 't midden van deze afgryselyke ramp. De verliezen zyn onberekenbaar.

— De Pest-*Naplo* verhaelt eenen akt van allerstoutmoedigste rooverij, de voorledene week begaan in het graefschap van Penth. Op eenen nacht zyn er twaelf vermomde kerels te Donsad aengekomen, al de personen die zy op de straten te gemoet kwamen hebben zy aengehouden, gekoerd en gebonden. Het zelfde deden zy met de wach van het Stadhuys. Vervolgens drongen zy in laetgemeld gesticht om de gemeente-kas te stelen. Zy hebben dezelve daarna op een rytuig geladen en zyn het opgestoken zonder dat men tot hier toe het minste van hun spoor heeft kunnen terugvinden.

— Men schryft uit Weenen, 3 september: Een zeldzaam sterfgeval in het ziekenhuys alhier heeft groote opschudding verwekt. Vier personen zaten in eene afgezonderde kamer te kaerten, toen plotselings een der spelers zeide dat hy *solo* speelde. Zyn tegenman een kleermakersgast, antwoordde in drift hierop: « Ik mag, binnen 't uer sterven, zoo gy *solo* maekt. » Niemand bekommerde zich over deze woorden en het spel liep ten einde; de persoon die *solo* speelde had gewonnen. Toen stond de kleermakersgast, al vloekende op, smet zyne kaerten op de tafel en liep het vertrek uit. Toen hy echter aan de deur van zyne kamer kwam, werd hy door eene geraektheid getroffen, en viel levenloos te grond. Al de aengeweide poogingen om den rampzalige tot het leven terug te roepen bleven vruchteloos. . . .

— Men schryft uit Roomen, 31 augustus: Men houdt zich reeds bezig met het konistorie dat de H. Vader van zin is te houden in de maand september. De dag is op den 13 vastgesteld; maar daar zullen geene nieuwe kardinaleers ter dier gelegenheid benoemd worden. » Men zegt dat de Heilige Vader het denkbeeld niet heeft laten varen van zyn bezoek voor te zellen in het gedeelte zynrer Staten waar hy nog niet geweest is. Overigens ontbreekt het aengeene dringende verzoeken. Dus geloof men dat de Paus Roomen zal verlaten rond het einde van september, voor 15 of 20 dagen, en dat hy naer Sabina zal gaen.

Wat is de mensch?

Ziehier hoe een dagblad den mensch afmaelt, naer de laetste ontdekkingen:

Het is een wezen dat met de stralen der zon schildert, reist met den damp, en schryft met den bliksem.

Indië en China.

Men schryft uit Hong-Kong, 6 july: « Nooit is onze toestand zoo ernstig, zoo verwickeld geweest als sedert dere laetste veertig dagen. Van den eenen kant heeft men ons uit Peking de tyding aangebracht van eenen algemeenen vrede, maar van den anderen kant hebben de bevolking der zuiderlyke deelen van China eenen nieuwen oproep gestuurd tot de geweldigsten driftten hun haet tegen de Europeanen heeft eene nieuwe vinnigheid bekomen en wy zyn zoo verre gebracht dat het geen regelmatige oorlog, geene geregelde gevechten meer zyn die wy uit te staen hebben. maar eene overeenhooping van aenvallen, van verrassingen, van wederwraken, ten allerhoogste de wreede beesten en menschenleers waardig. »

Over het algemeen verwachtte men er zich aan dat de tyding van onze goede uitlagen in den Pei-ho de Chinezten met schrik zoude slaen en alle hunne tegenstandspoogingen zou doen ophouden. Het is juist het tegenstrydige dat plaets heeft in de volkryke en woelige provincie van Canton, die voor ons de belangrykste van gansch het ryk is. De fameuze *dappers*, aengehitst door de trouwelooze raedgevingen der mandarynen, hebben nieuwen moed geschept en eenen bedoken uitroeiingsoorlog ondernomen, die de Europeanen omhuld in een net van hinderlagen, overrassingen, nachtelijke aenvallen en listen van alle slacht, die ongelukkiglyk een groot getal slagtoffers maken. »

Nergens is er geene veiligheid meer te vinden, ten zy in het midden der geledeuren van de verbondene troepen; op tien stappen van daer bevindt men zich in dreigend gevaer van eensklaps oppgeligt te worden by middel van eenen strik, en eensklonds de handen en het hoofd afgehouden te worden. »

Zaterdag laets, waren er vier fransche zeelieden met den boot van den *Catinat* aen land gekomen om mondsbehoeften te koopen. Nauwelyks bevonden zy zich binnen de stad, by de Zuidpoort, of zy werden op het lyf gevallen door eenen hoer *dappers* die daer ergens in hinderlaeg waren. Drie dier zeelieden bænden zich moedig eenen afgog, maar de vierde viel in hunne handen en werd op denzelfden stond het hoofd en de handen afgekap. »

Wat was het gevolg daarvan? De bevelhebber der zeemagten deed onmiddellyk troepen in zentogt trekken naer de straat alwaar het schelmstuk kwam gepleegd te worden; hy meette eene lengte af van honderd passen, en alle de volwassene manspersoonen die zich in de huizen op deze lengte bevonden, werden oubermhartiglyk door den kop geschoten, ten getalle van zes-en-veertig, en hunne lyken in de straat ten toon gesteld om aen de voorbygangers tot voorbeeld en waerschuwing te dienen.

op den stoomboot en ik kom ze u terug geven. — Na 18 jaren? — Na 18 jaren; zy was gestolen door eenen persoon die nu dood is, en die op zyn sterfbed bekentenissen heeft gedaen aen eenen priester, die my geschreven heeft u te gaen vinden. Zie hier uw briefveesch. Gy zult er het paspoort en de thalers in vinden. De geestelyke sprak de waarheid. — Er ontbreekt niets dan de brief aen M. Nothomb, zegde de ambtenaar. — Interdaed, hernam de priester, de dief heeft zich gebaest hem aen zyn adres te verzenden.

— Men schryft uit Antwerpen, 4 september: Wy houden veel van de Yankee maar niet als zy tegen de politie optaen; en nog minder als zy *gin* in 't vrye lyf hebben, want dan zyn het gevelesche duivels.

Gisteren kwamen eenige matroezen van den amerikaenschen drymast *John Ravenelle* op de Burgtrichter by den dienstdoenden kommissaris M. Toussaint en vroegen hem hoe het met hunne 6 kameraden zou afloopen die voor eene vechtery achter de grendels zaten. De kommissaris antwoordde zeer koel dat het geregt daerover beslissen zou.

Die scheen de Yankee niet te troosten, en een van hen die de belhamel scheen te wezen, begon deze policediener brutaal aan te vallen met tergende scheldwoorden. De politie vond goed den kerel aen te houden. Maar dat ging zoo gemakkellyk niet. *Jan Maet* was een wakkere kniep, zooals er geen vyrtien in een dozyn gaen. Hy moest ongemeen sterk zyn, want hy speelde met den kommissaris en met de pompiers als eene kat met de muizen. De wacht moest een handje helpen uitsteken om den verwoeden Yankee meester te worden.

De kerel scheen zyn zeven scholen in de universiteit der vechters gedaen te hebben. Boksen, kleisen, nypen, savatte, alles bragt hy te pas, en 't scheelde niet veel of hy smet met eene hand eenen pompier met ziel en ligchaem over de borstweering van 't kruis op den Fischberg.

Toen men met dat wild schaep aen den *amigo* kwam, was er geen pompier meer die nog een stuk heel aan 't lyf had; de kommissaris zag er al uit als iemand die over eene doorhaeg geslepen was. Dat was voorwaer geen botermelkskal, die Yankee!

De odium of druivenziekte is volkomenlyk uit de zuidelyke gewesten van Spanje verdwenen; ook zal dit jaer de wyn aldaer overvloedig en van beste hoedanigheid zynen. Reeds doorloopen vreemde koopmans dit gedeelte des lands en spreken van groote aenkoop te doen.

De duitische dagbladen deelen het volgende mede: « Het is eene treurige waarheid, dat byna algemeen in Zwitserland de schoolmeesters met hunne gezinnen gebrek lyden. Kenmerkend is het dat onder de maaijers, die te Lucerne uittrokken om op de groote boeryen werk te zoeken, zich verscheidene ondervyzers bevonden. Zy wilden zich de zomernachten ten nutte maken, om eene kleinigheid te verdienen. Een dagblad geeft den schoolmeesters in bedenking of zy, om hun toestand te verbeteren, des zomers het handwerk van gids in het gebergie niet zouden kunnen uitoefenen. »

— Men leest in eene briefwisseling uit Berne, van den 1 september:

« Gisteren bevond ik my te Neuchâtel; 's morgens ontwaerde ik eene groote volksmenigte in de omstreok van het hotel der Alpen: twee rytuigen stonden aen de poort te wachten; 't was den Koning Leopold, uwen vorst, die, daegs te voren in den avond aengekomen, op het punt was van te vertrekken naer Lausanne. Het schynt dat wy Koning, ten minste als wanneer hy in Zwitserland reist, geene reisavontuur die op eenen levendigen indruk maekt? De ambtenaar antwoordt dat er hem niets is overkomen, dan het verlies van zynen brievenesche, waarin zich bevonden zyn paspoort, een brief voor M. Nothomb, destyds minister te Frankfort en 400 thalers in bankbrieven. — 't is juist dat waarom ik u kwam spreken, zegde de geestelyke; uw briefveesch was niet uwen zak gestolen

lyk te Parys aen.

« Ik ging in dienst by eenen schoorsteenvegersbaes, en ik leerde het ambacht. Soms had ik werk; doch meestentydts leefde ik van almoezen. Ieder avond moest ik niettemin twintig stuivers aen mynen meester brengen. Als ik hem minder aenbragt, weigerde die wreede man my eten te geven, en sloeg hy my met de zweep, tot dat ik rood was van bloed. »

Nauwelyks had Andreas die woorden uitgesproken, of hy al die lieve jufferkens, welke den bergbewooner omringden, steeg er een kreet van afgrzyzen op, en velen riepen:

« Ach, God! . . . Arm kind! »

Andreas was over die deelname in zyn ongeluk getroffen. Na Maria en hare vriendinnen, met eenen zooten blik bedankt te hebben, ging hy voort:

« Zonder eenige stukjes brood, die ik door liefdadige personen toegereikt werden, zou ik zekerlyk van honger zyn gestorven. »

« Eens op eenen avond had ik maer acht stuivers kunnen verzamelen, zelfs het bedelen medegerekend, en ik trad bevend de meesterswooning binnen. »

Ditmaal, zonder te luisteren naer hetgeen ik hem zeggen kon, om hem te verteren; zonder medelyden met myne tranen te hebben — ditmaal greep de meester eenen stok en sloeg er my met geweld mede, en na my de weinige stuivers, die ik had, afgenomen te hebben, wierp hy my aen de deur.

« Ik was zeven jaren oud. Oordeelt over mynen schrik en myn wanhoop! Te vergeefs had ik, weenend, de knieën van dien man omhelsd; te vergeefs hem gesmeekt my ten minste een stukje brood te geven; want ik had den ganschden dag niet gegeten — de huisbaes was onverzoebar en had my, onmeddoogend, op de straat gestooten.

(Wordt vervolgd.)

de ziekenkamer heerschte, stortte de schurk het lood op de tanden en de lippen van het slagoffer. Eene afgryselyke pyn trok de ongelukkige uit haar slaep; het gesmolten lood had haren hals, hare schouders en haren boezem verbrand. Zy wierp een schrikkellyk geschreeuw uit en raedde oogenblikkellyk wat men gepoogd had. Het gestolde metael lag nevens haer en ten zelden tyde viel haer echtgenoot op zyne knien en had een genade.

Wie zou het gelooven? Op het zigt van haren man, haer vergiffenis afsmeekende, zweeg deze vrouw, welke een oogenblik vroeger van pyn schreuwde, anstonds. Zy verstatte hare pyn op de kusens van haer bed. Om den vader harer kinderen in den afgrond niet te werpen, verdroeg de zieke het schrikkellyke lyden. Niet kennende spreken, wees zy 's anderendaegs dat men den geneesheer zou gebaeld hebben. Aen hare zelfverloochening getrouw, zocht zy nog deren laetste te bedriegen en deed hem verstaan dat zy zich door het storten van ziedendens te verbrand had. Maar de geneesheer liet zich niet misleiden en deed zyne verklaring aen de justitie. Voor den regter van instruktie, volherdte de moedige vrouw in hare bewering. Maar door de ondervraging afgemat, was zy weldra geneverloochent alles aen hare vriendin te bekennen en haer de overblyfsel van het gesmolten lood te toonen.

De plotselinge vlugt van haren echtgenoot met zyne byzit en de verklaring van verscheidene getuigen, die de kreten van het slagoffer gedurende den nacht der misdaed, gehoord hadden, lieten niet den minsten twyfel meer over. Door de openbare magt aengehouden en voor de regtbank geleid, loochende de beschuldigde alles. De verklaring der vriendin aen wie zyne vrouw zich toevertrouwd had en de bekentenissen der echtgenoot zelve, deden de waarheid eendelyk te voorschyn komen.

De misdadiger is wegens drevoudige moordpooging tot 15 jaren dwangarbeid verwezen.

Sedert den 26 augustus tot heden 11 september, heeft er geene enkele geboorte in de stad Tongeren plaets gehad.

— Een omzendbrief van den minister van justitie roept de aandacht in der gouverneurs op de misbruiken die begaen worden door leerlingen die fondatie-heurzen genieten. Verscheidene onder hen, zegt de brief, trekken hunne studien langer dan het noodig is, ten einde langer uit deze verdeelen te kunnen haet trekken; dat is eene onregteerdigheid, eene schending van den wil der stichters eene schade voor andere jongelingen die tot dezelfde heurzen reikt hebben.

— In den nacht van den 4 dezzer maand is er in het burgerlyk hospitaal te Luik overleden, ten gevolge van diepe brandwonden en na de yslykste smerten, de genoemde Arnold Bruil, koolmynder, oud 28 jaren, geboren in Pruisen, en woonende te Tilleur. Die persoon was daegs te voren in eenen hopenlozen toestand naer het hospitaal gebragt. Naer men vertelt zou de dood van dezen ongelukkighen veroorzaekt geweest zyn door eenen akt van ongelukkighe vreedheid: eenige ellendelingen zouden hem hebben doen braden op een vuer waarop zy genever gaten om de vinnigheid der vlammen aan te tuisen. Indien het feit waar is zal een regterlyk onderzoek aan die beulen hunnen verdienden loon weten te geven.

— Een zonderling feit heeft dezer dagen te Brussel plaets gehad. Een achtbare ambtenaar van een openbaar bestuur, ontvangt het bezoek van eenen priester, die hem vraegt of hy in 1840 niet eene reis in Duitschland heeft gedaen, waarop de ondervraegde bevestigend antwoordt. — Herinnert gy u dan ook, vraegt de priester, geene reisavontuur die op eenen levendigen indruk maekt? De ambtenaar antwoordt dat er hem niets is overkomen, dan het verlies van zynen brievenesche, waarin zich bevonden zyn paspoort, een brief voor M. Nothomb, destyds minister te Frankfort en 400 thalers in bankbrieven. — 't is juist dat waarom ik u kwam spreken, zegde de geestelyke; uw briefveesch was niet uwen zak gestolen

was te jong om ons ongeluk te bevatten; maer, volgens men my gezegt heeft, liet myne moeder zich door het ongeluk niet ter neder slaen. Zy werkte onvermoed en het gelukte haer my op te voeden tot myn zesde jaer. Dan waren hare laetste hulpmiddelen uitgeput!

« Eens zegde zy my: »

Andreas, myn liefde Andreas. — Ach! mevrouw! my dunkt dat ik het nog hoor! — er is eene Voorzienigheid voor het arm kind van den Savoyard. . . . Morgen gaen er vier jongens onzer bergen naer Frankryk. . . . Welnu, vertrek met hen, en laet my hier alleen. . . . Ga te Parys het brood verdienen, dat men er de armoede aanbiedt. . . . »

« Toen ik deze schrikkellyke woorden hoorde, vloog ik myne arme moeder in de armen, en riep: »

« Neen, neen! ik zal u niet verlaten. . . . o dat nooit! »

« Het moet zoo zyn, Andreas; hervatte zy al snikkende. Het moet zoo zyn. . . . Helas! ik kan u geen eten meer geven. . . . Ach! gy wilt toch niet van honger onder myne oogen sterven. Ga, zeg ik, ontvang myne zegening; dat God u begeleidt en u eens in myne armen terug voere. »

« Moeder en ik weenden alle twee, en reeds den volgende dag moest ik vertrekken, een eenwiyg vaerwel zeggen aen myn dorp, aen myne hul. . . . »

Hier zweeg de jonge bergbewooner en ligte, by die herinnering, de gevouwen handen en de oogen ten hemel: zyne stem was door snikken onderbroken.

Dit eerste gedeelte van het verhaal had een diepen indruk op het gezelschap gemaekt, na een oogenblik zwygens zegde mevrouw de Bremond, op zooten toon:

« Ga voort, wy luisteren. »

« Welnu, zegde de knaep, terwyl een diepe zucht uit zyn hart steeg: vyf arme kinderen gingen op weg. Ik voor my, ik was zoo zwak dat ik niet gaen kon: myne kameraden droegen my beurtelings op den rug, en zóó, na vele ontberingen, na vele vermoeyenissen, kwamen wy einde-

lid der landbouw-commissie van Luik en voorzitter der sectie van Tongeren en Juprelle, regtvaardigen genoeg de vleyende onderscheiding die hem heden ten deel valt.

De benoeming van M. de Senzeille als ridder van het Leopoldskorde kon niet onopgemerkt voorby gaen. De landbouw-commissie en de muziek-societeeit onzer stad die de verdiensten van den nieuwen ridder naer waarde schatten, hebben zich gisteren naer het kasteel van Hamal begeven om M. de Senzeille geluk te wenschen over zyne verdiende benoeming. De harmonie heeft hem eene luisterryke serenade gegeven. Het gulhartigste onthael is aen beide societeten gedaen geworden.

In den nacht van zaterdag tot zondag is de donder gevallen in de kerk van Freeren. Hy heeft eenige schade aen den toren veroorzaekt, doch zonder brand te ontkosten.

Verleden zondag, onder het lof, is de donder in den toren van Heppen geslagen en heeft er voor 12 à 1500 franken schade gedaen. Een yslyke schrik is door dit onheil in de kerk onstaen en de geloovigen wierpen zich overhoop naer de deur toe. Eenige lieden zyn in het gedrang gekwetst geworden, doch men heeft geene menschen levens te betreuren.

Een Monster.

Het hof van appel van Genua heeft over eenige dagen eenen zeer grooten misdadiger veroordeeld. Op de bank der beschuldigen, zat zekere Traggi, welke, alhoewel gehuwd en vader van familie, betrekkingen onderhield met slechte vrouwen, en zelfs eene zyner byzitten nevens de wooning zynr echtgenoot deed verblyven. Zyne vrouw, voorbeeld van geduld en zelfsoffering, had van dien staet van zaken niets gezegt, om haren man en hare kinderen het brood niet te ontnemen; maer het verdriet deed haer niet te min kwynen. Zy werd ziek; het was juist heilige Traggi sinds lang begerde.

Om zich van de getuige zynr buitensporigheden te ontdoen, besloot hy haer te vergiftigen; onder voorwendsel dat een geneesheer zynr vrienden hem een pynstillend poeder gegeven had, gaf hy haer met eigene handen vergift in. Maer de gebruikte zelfandigheid bragt slechts geweldige brakingen, krampen en bezwymingen te weeg. De edelmoedige vrouw had geen vermoeden van het schelmstuk van haer echtgenoot, en 's anderdaegs maekte zy zelfs den geneesheer niet kenbaar met helgeen voorgevallen was. Zoo veel verkleefheid kon het hert van Traggi niet raken, om hem van zyne ontwerpen te doen afzien.

Hy zegde marmeren tafels te kuisschen te hebben en daerom verschafte hy zich sierkwater, met het voornemen zyne vrouw er een lavement mede te zellen. Hy mengde het vergift met water en verzocht de vriendin zynr echtgenote, dit geneesmiddel toe te dienen. Maer deze, door den zonderlingen reuk der mengeling verschrikt, aertzelde en eindigde met het vocht weg te werpen. Eenige druppels op het tapyt gevallen zynde, brandde deze stof op verscheidene plaetsen en deed de vriendin slechte vermoedens opryten; niettemin, de verkleefheid der ongelukkighe vrouw jegens haren man overwegende, durfde zy haer hare vermoedens niet mededeelen.

Dit plan niet beter dan het eerste gelukt zynde, vattede Traggi er een derde op, dat noch yselyker dan de voorgaende was. Hy besloot gesmolten lood in de keel zynr vrouw te gielen. Om zich van gewaende buikpyn te genezen, zegde hy dat hy eene oplossing van kamomillen bereiden wilde; hy benuttigde dit oogenblik om zyn lood te smelten; het gloeiende metael poogde hy dan in de keel zynr slapende vrouw te gielen, maer deze gruwdaed lukte insgelyk niet. Dank aen de halve duisternis die in

dat het, door zyne goede manieren, deed blyken eene goede opvoeding bekomen te hebben.

Ieder der aenwezigen deelde in die genegenheid, en ook tevens in de nieuwsgierigheid, om iets van de lotgevallen van den knaep te vernemen.

Na verloop van tien minuten verscheen de Savoyard aen de deur van het salon. Hy bleef verlegen in de deur staen, zyn hooje in de hand houdende.

« Ha! zyt gy daer? zegde mevrouw de Bremond, zoodra zy hem bemerkte. Kom nader, Andreas; vrees niets. »

De jonge bergbewooner naderde schroomvallig, de oogen neergeslagen.

« Vriendje, hervatte de edelaerdige vrouw; die beeren en jufvrouwen wenschen, even als ik, iets naders over uwe kindsheid te weten. Ik heb aen uwe tael en manieren meenen op te merken, dat gy voor het droevig ambacht, hetwelk gy uitoefent, niet bestemd waert.

— Helas, mevrouw! zegde het kind, terwyl een zware zucht zyn hart ontroefde.

— Kom, zet u eens by my neder en verberg ons niets. »

Andreas, die in den begiense boevreesd was geweest, in die prachtig verlichte kamer, waar misschien honderd wasslichten brandden, en waer zooveel schoone heeren en jufvrouwen tegenwoordig waren, kroeg nu meer moed door de goetdharige tael van mevrouw de Bremond; hy weidde zyne groote blavende oogen rondom zich en begon daarna, met eene bevande stem, zyn verhaal:

« Ik ben geboren in een klein gebucht van Chablais, in Savoye. Toen ik twee jaren oud was, verloor ik mynen vader en werd ik voor altyd van zyne liefzoking beroofd. »

« Myne arme moeder stierf in den begiense byna van verdriet; zy bleef met my alleen, beroofd van brood en onderstand.

« Helas! wy hadden onzen eenigen steun verloren. Ik